

(0/38)

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.—Cuba, Puerto Rico y Extranjer, 2'50

ULLADA POLITICA

EN Maura amenant ab que si 's disolían las Cortes se 'n aniria al retraiment; els jefes de alguns grups liberals sostenint que sense necessitat de la dissolució podrian portarse a efecte las reformas democráticas, tot aixó va donar per conseqüència qu' en Moret perdés el terreny y se 'n anés de bigotis.

Talis vita finis ita. El que visqué enganyant, ha hagut de morir enganyat.

Pobre Moret! El rey, després d' escoltar als ministres, digné que ja 'ls comunicaria la seva resolució, y aquesta resolució va ser la d' encarregar á n'

en López Domínguez la formació de un nou ministeri. De manera qu' en Moret y 'ls seus companys ni la pena s' hagueren de pendre de presentar la dimissió. Sigueren senzillament rellevats.

En tot lo succehit s' hi observa el compliment de una maniobra, de la qual en Maura se 'n feu l' executor. En Maura, al servey dels reaccionaris, que de tan poderosas influencias disposan en determinadas esferas, posá el seu veto á la dissolució de las Cortes. De igual manera l' interposaría á l' aprobació de las reformas democráticas y laicas, si un govern liberal tractés de plantejarlas. Aixó es inqüestionable.

No n' hi ha, no n' hi pot haver dintre de l' actual monarquia de llibertats modernes que menoscabin en lo més mínim la prepotencia dels clericals y la tutela del Vaticá.

Honrós seria per un govern liberal armarse d' energia y presentar la batalla als intrigants, y si-hagués de ser vensut, caure quan menos ab honra.

Pero la rassa dels homes forts, dels homes virils y capassos de sostenir un empenyo digne, s' ha acabat per sempre més en el camp monárquich. A forsa d' exercir de cortesans han perdut hasta la noció

de sos debers més rudimentaris. Ab la costúm de girarse de cara al sol de la monarquia, figurantse qu' es el que més escalfa, permaneixen com clavats, d' esquena á las aspiracions del poble.

Y aixís se quedan del poble olvidats, que ja no 's refia d' ells.

Per mes ó menos temps els permetrán ocupar siti en la taula del pressupost... y que duri tant com pugui.

Ells diuen que 's poden fer las reformas ab el concurs de las Cortes actuals. Pero lo qu' es las tals reformas ni las senten ni las volen, y encare que las sentissin se considerarian impotents pera realisarlas. Y per lo que respecta á las Cortes, malehit lo que 'ls importa tornar á reunir las.

Tenen l' estiu per davant... y á vivir.

Després, quan s' acabin las calors, las reuniran ó no, ja que per res las necessitan. Els pressupostos avuy vigents poden prorrogarse per un any més, y ab aixó els queda encare llarch temps de viure ab mes ó menos villipendi.

Mentres tant en Maura anirá madurant, y á l' hora-propicia

Ala noys, largo de aquí que ara toca al mallorquí!

Aquesta es la política actual; un joch de compares reduhit á sostenirse els uns, mentres els altres se preparan pera reemplaçarlos. Las ideas, las solucions, el cumpliment de las necessitats públicas, tot aixó que s' esperi fins al día del judici.

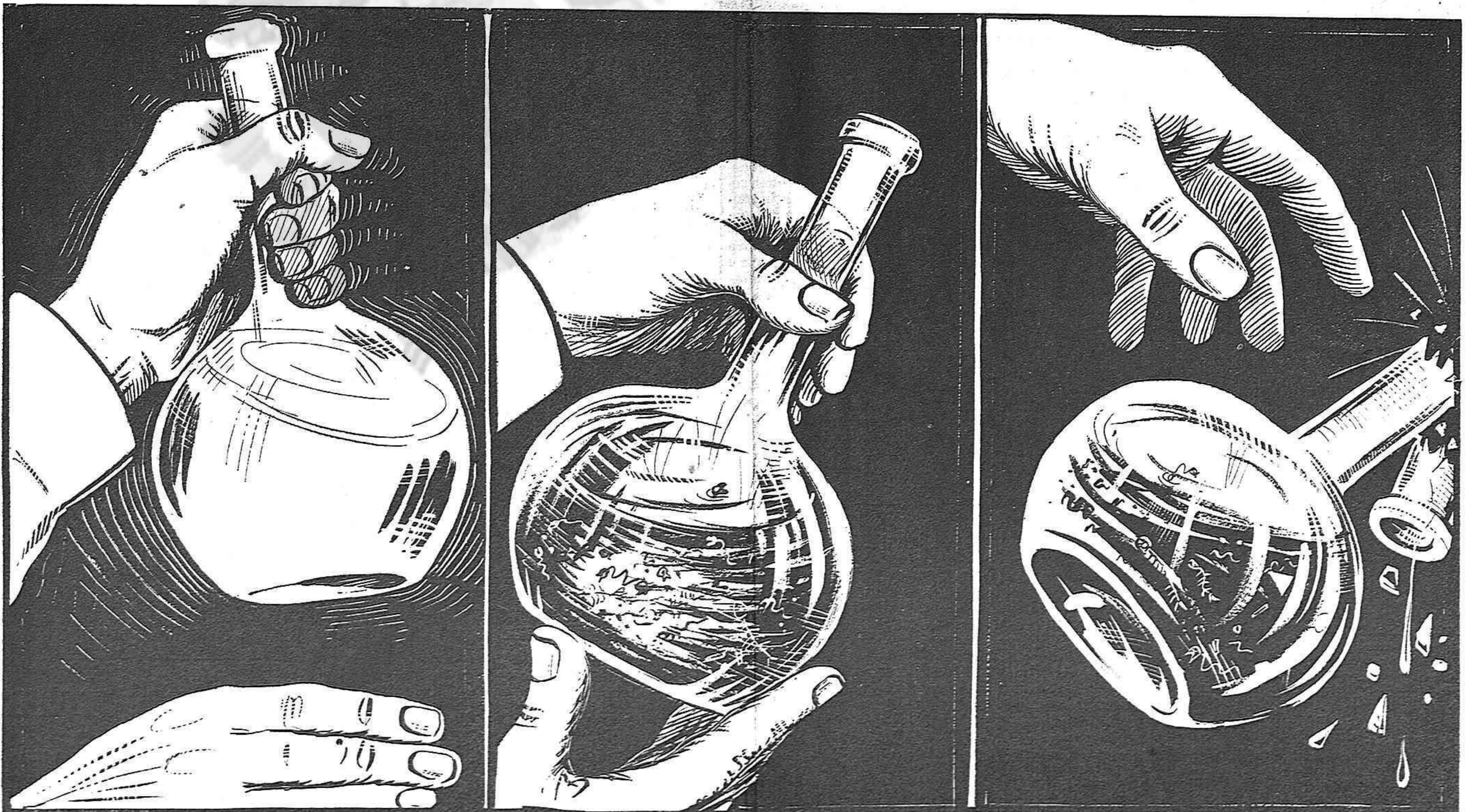
Y será precis que 'l poble 'l realisi, á tota costa, l' acte solemne de un gran judici final al só de las trompetas revolucionarias.

PEP BULLANGA

COM VA COMENSAR LA «SOLIDARITAT»

DAVANT de una turba galonejada, que en senyava 'ls punys amenant al mateix Parlament desde las taulas del bacarrat de certs círculs, y de un govern cobart quals membres tremolavan de por baix

Demostracions gráficas

De la inutilitat de certas agitacions.

els uniformes recamats d'or, al sentir soroll d'es-

Sobre totes las ideas,—las vellas y las novas,—

Aqueixa lley més que discutirse s'imposava, y

La discussió a ratos era una broma y en altres

Va operar-se llavors un fenomen desconegut,

Aixís per sí mateixa, per generació espontánea

Aquells No vibrants en els llabris dels regionalis-

Aquells Si, pronunciat solemnement plens d'emo-

May havíam guanyat en tant poch temps las ideas

Jo no comprenc, jo no sé compendre,—fins ara

EMILI JUNOY

En el Tibi-Dabo

Banquet en honor de EL PROGRESO

I siguerem convidats; pero sens dupte en hora inoportuna,

Avants d'explicarnos sobre aquest punt, volém

Ens fem càrrech de que l'hora dels postres de un

En cambi ens sentiríam dolguts—més pel senyor

Pero, en fi, tot aixó se li pot perdonar al director

2.º A sostenir y demostrar como estas reformas son

no n'hi haja, sino perque la inmensa majoria dels

Aquí radica la causa verdadera de que l'senyor

Precisament—com avants deyam—la major part

Y l'senyors del banquet haurán de confessar que

Es aixís com se fa la política en el nostre partit?

Obtant solapadament es com se va al desconcert

Cap dels comensals dels que feren us de la para-

Verdaderament, quan cayguí l Sr. Salmerón per

Tot lo que acabém de retreure y comentar aten-

Primer: Oposarse energícamet a todas las trope-

Segon: Batre á las oligarquías y al caciquisme, de

Y Tercer: lograr que's constituheixi un Parlament

Quin de aquestos tres objectius s'oposa als fins

Ab la Solidaritat catalana, seguida de la Solidari-

Pera l's esperits simplistas, es á dir, pels que ven-

Traballar per la Solidaritat catalana, es donar gust

Fer la contra á la Solidaritat catalana, es donar

Es molt hermosa la festa que varen donar dium-

El partit republicá s'hauria d'emmirallar en

Organisant una ensenyansa racional, s'arrancaria

titudió de 1869 y la conducta del partido liberal de en-

3.º A afirmar que son tan firmes los convencimientos,

4.º A convencer á todo el mundo de que la cuestión

5.º A extender más y más la propaganda republi-

No tenim cap fe en las oligarquías imperantes, mal

Es de interés polítich que no puga dirse may que

Si en els nostres judicis ens equivoquessim, ho

Si, en cambi, s'confirmessin els nostres temors y

Els acorts de la minoria no creyém que impli-

A purificarlo y fer respectar la legalitat del sufra-

tots els homes de bona voluntat, pertanyin al partit

J.

BATALLADAS

s inútil que hi haja qui poríhi en desgabellar el

No es cert que la Solidaritat catalana sigui un

No's cansarem de repetirho: Solidaritat catalana

Primer: Oposarse energícamet a todas las trope-

Segon: Batre á las oligarquías y al caciquisme, de

Y Tercer: lograr que's constituheixi un Parlament

Quin de aquestos tres objectius s'oposa als fins

Ab la Solidaritat catalana, seguida de la Solidari-

Pera l's esperits simplistas, es á dir, pels que ven-

Traballar per la Solidaritat catalana, es donar gust

Fer la contra á la Solidaritat catalana, es donar

Es molt hermosa la festa que varen donar dium-

El partit republicá s'hauria d'emmirallar en

Organisant una ensenyansa racional, s'arrancaria

En López Domínguez deu la major part de la seva

Ja li blanquejava l cap, quan mort el seu oncle,

Valdría més no recordar aquella campanya des-

Y á pesar de que valdría més no recordarlo, avuy

Que ja no es una espelma, sino un cremallot.

Tres situacions hem tingut desde que la corona

La de n Montero Ríos, que no va fer altra cosa

La de n Moret, que no va fer més que fer apro-

A jutjar per aquests antecedents, al considerar lo

Sobre tot si tenim en compte alló que diu l adagi:

El Comité organisador del Congrís Internacional de

LLANSA, 9 de juliol

Tenim un pallasso en aquest poble que per més senyas

Ab! Y després podrà donar de passo recados á ne l

CARME, 8 de juliol

El dia 7 de aquest mes, entre una y dugas de la tarde,

De passada avisém á tots els convidats que havíam

Y donchs, senyor Forn: de que ns ha valgut tant

De passada avisém á tots els convidats que havíam

CATLLAR, 6 de juliol

Fa uns quantes días que l nostre torero místich desde

Li podem donar las gracias tots els pares de familia

REUS, 4 de juliol

Me cridá molt l'atenció un de aquestes días que l car-

Si m'vol creure Mossen carboner, no s' fiqui més en

BREDA, 11 de juliol

Dissapte, dia 7 prop-passat s' efectuá l enterro civil

Al despedirse l dol á casa de la difunta, la familia

El diumenje el Quimet s'enfilá al cubell fenthi un dels

Cridém l'atenció de las autoritats que cuidin de posar

MEETING EN EL CONDAL

De la justa indignació revelada en la republi-

L' Africa á Figueras

MEETING EN EL CONDAL

De la justa indignació revelada en la republi-

mossa capital ampurdanesa els presidis d' Africa. Si trenhen de Ceuta y de Melilla, en nom de la civilisació, no es lícit portarlos a una ciutat catalana que no 'ls vol, sense ofensa de la civilisació mateixa, y per consegüent sense inferirli un grave insult.

Tota mena de consideracions s'oposan al projectat traslado: las humanitarias, las higiénicas, las progressivas del régimen penitenciari, fins las le gals, tota vegada que sense la reforma previa del Códich penal, no pot el govern realisar el seu projecte, com no siga cometent una flagrant transgressió legal.

Però la que s'ha de tenir en compte sobre tot es la manifestada, la resolta, l'energíca oposició de tot un poble, y no ja del poble ampurdanés, sino de tot el poble catalá.

Apoyat en aquesta actitud y al objecte de posarla de relleu pera enrobustir la briosa campana iniciada, una associació catalanista convocá diumenje un meeting públich en el Condal, que s'omplí de gom a gom per una inmensa gentada.

Parlaren successivament els següents oradors: Manau, Roig y Pruna, Gambús, Bremón, Ventosa y Calvell y Martí y Juliá, representants de distintes entitats, pronunciant discursos breus, vibrants, plens d'energia, que'l públich saludava a cada instant ab estrepitosos aplausos. Al fi defensaven una causa justa, y no tenian qu' esforcarse molt pera guanyar-se l'entusiasta adhesió de la concurrència.

Cert que alguns—y estavan en el seu perfecte dret—apoyaren las sevas conviccions ab arguments que no tenian res de falaguers pels governants del actual régimen centralista; pero aixís y tot no expressaren cap concepte que no sigués perfectament lícit, y s'ha de ser molt busca-rahons pera volguer deduhir d'ells una transcendencia anti-patriótica que no tenen, imparcialment considerats.

Tant dret tenen els que s'diuen regionalistas d'extremar la nota catalanista, com nosaltres d'extremar la nota republicana, y molt ens ofendria y ab rahó sobrada, qui s'empenyon en volguernos fer dir alguna cosa més de lo que bonament haguessim dit pera embolicarnos en contingencias desagradables. Aixó fora senzillament odiós.

La proba de que 'ls oradors citats no s'descantellaren, es que las sevas peroracions no sigueren objecte de la mes mínima interrupció.

Joaquim Salvatella Diputat per Figueras y president del meeting.

Sols quan s'alsá 'l diputat republicá Sr. Salvatella pera resumir els discursos, se promogué un gran esbalot, y no perque las paraulas del Sr. Salvatella poguessin haverlo motivat, sino mes bé, perque 'ls que tenian al magí l'idea ó'l compromís de perturbar el meeting, comprenent, sens dupte, que l'ocasió se 'ls escapava, la executaren de qual-sevol manera.

De moment consegüeren el seu proxí

posit. Pero una gran part del públich, indignat, se girá contra 'ls esbalotadors, y no pará fins á llen-sarlos fora del local.

No volém saber qui eran, ni á quins fins obedían, poch amichs com som de fer judicis temeraris. Pero sí dirém qu' es una solemne bellaqueria la de anar á perturbar l'exercici de un dret, que ja ab massa freqüencia las autoritats monárquicas, á pretext de salvaguardar l'ordre públich, regatejan ó negan als ciutadans. De autorisarse aquesta mala costum, prompte no hi hauria medi possible d'exercir el dret de reunió.

El públich mateix ha de vetllar per aquest dret, conforme ho va fer diumenje en el Condal. A falta de policia, ell es qui ha de mantenir l'ordre, y no repari pas en entregar á la justicia als que'l pertorbin.

Indigna que totas aquestas villanías tinguin per objecte donar pretext á certs responsables pera transmetre á Madrid notícias exageradas ó falsas, y com que á Madrid ab poch ne tenen prou per inflarse y agafar las cosas pel costat que crema, de aquí que no pugui consentirse tanta maldat. L'època de fomentat odis y rancúnias entre catalans per senzillas diferencias de pensar, ha passat afortunadament. Els llorens y rams de oliva de la gran festa de Solidaritat catalana son encare verds, y es completament inútil acostarhi mistos ab tota la malicia: no s'encendrán.

El Sr. Salvatella pronunciá un hermós discurs. Convindria molt que'l govern el llegís íntegrament, y á veure si encare li quedaria valor per assestar á la ciutat de Figueras la ignominiosa botetada, que equival á assestarla á la terra catalana.

P. DEL O.

VOT DE GRACIAS

¡Oh Júpiter poderós!, director de la gran màquina que dú per nom Unívers y en la qual la pobra Espanya vé á ser com una rodeta, un pern ó un cargol de vàlvula, permet que aquest ciutadá despenji avuy la guitarra per elevar fins á tú un ardorós vot de gracias, clara y sincera expressió del goig que ompla la seva ànima. Hem sapigut, oh gran deu, que compudit de nosaltres has decretat que aquest any las Corts estiguin en vags ó que, á tot estirar, s'obrin pel Octubre, quan ja 'ls arbres van perdent las sevas fullas y las cantoras cigalas

tipas d'amohiná al públich, rodolan mitj reventadas al peu dels roures feixuchs y de las ressecas canyas.

¡Tot un estiu sense Corts! ¿Sabs lo que aquestas paraulas signifícan, oh gran Júpiter, pels desdixats fills d'Espanya?

Estar sense Corts, vol dir poder passé una tongada lliures del dolor inmens de veure la moixiranga que trenta ó quaranta tipos representan cada tarde, ab la hermosa pretensió de que están salvant la patria. Vol dir no sentir discursos de 'n Sanpedro, ni de 'n Maura, ni del olorós Moret, ni de den Bernabé Dávila, ni del senyor Canalejas ni de cap d'aquests vells sátropas, més ó menos eloqüents y menos ó més xiulables, que s'dedican á oradors com podrian dedicarse á emblanquinadors de cuynas ó á venedors de castanyas. Vol dir podé está un quant temps á cubert de nous programas, solemnemnt formulats pels capítosts de la Cámara, y en els quals las grans promesas hi saltan á carretadas y el honor, y el patriotismo y el porvenir de la raza hi brillan com els Drumonds en una funció de màgica.

Ja que de totas maneres el país no pot safarse de pagar, ral sobre ral, las mil diferentas cargas que per naps ó xirivías els seus directores li clavan, al menos per un quant temps qu' estigui tranquil, ¡carambal, y que no hagi de sufrir la oratoria insoportable dels pollastres del Congrès y 'ls mussols de l'Alta Cámara. ¿Que 't figuras qu' es aixó, oh Júpiter, poca gana? ¡Tres mesos del tot exempta de juergas parlamentarias! ¡Tres mesos sabent del cert que no 'ns vindrá la quixtalla cridant el discurso entero pronunciado ahí á la tarde pel diputat tal ó qual! ¡Tres mesos assegurada la integritat dels pupitres y 'ls banchs de la augusta sala hont els senyors diputats jugan á fer lleys y patria! ¡Tres mesos serens, riallers, sense espantosas batallas entre verds que no verdejan y madurs que gastan flaviat! ¡Tres mesos sense embolics, ni combinacions extranyas, ni enmiendas, ni vots secrets, ni incidents, ni crits, ni fraseses! ¡Oh Júpiter poderós, senyor de mar, terra y ayre, quína dixta, quína descansa per l'ànima atribulada!...

C. GUMÁ

TEATRO MINISTERIAL

Nova Companyia, qual debut tingué lloch el dia 6 del corrent

Llista del personal, per desordre alfabètic.

LÓPEZ DOMINGUEZ

Es el director de la colla y encarregat al mateix temps del ministeri de la Guerra.

Va assistir á la batalla d'Alcolea en calitat com si diguessim de curiós, donchs la seva feyna va reduhirse á apuntar un canó varias vegadas, y després d'aquella apuntada memorable... no se sab que hagi fet res més.

Pero era nebot del seu tí, el famós general Serrano, y aquesta fou l'escala que li permeté enflar-se á las més altas posicions.

Durant l'últim conflicte que ab la gent del Marroch tinguerem, don Joseph era ministre de la Guerra y seva es aquella célebre frase:

—¡A Melilla ó á casa! Lo bonich fou que no va anar á casa ni á Melilla y tot quedá reduhit á pura conversació.

El tercer entorxat no 'l deu á ningú. Ell mateix va donársel durant el seu pas pel ministeri.

Cría canaris y nebots... y parin vostés de contar.

PÍO GULLÓN

Otro que bien baila. L'han fet ministre d'Estat en recompensa, sens dupte, del tacto que va demostrar l'última vegada que va serne, l'any 1898.

En efecte; per si ho havían vostés olvidat, cal recordar que don Pío fou el ministre que declará la guerra als Estats Units.

Es, donchs, un dels més directament complicats en la mort del Meco y una llegitima esperansa pels aficionats als conflictes internacionals.

ROMANONES

Ni por mucho madrugar amanece más temprano ni s'ha de tenir gran agilitat de peus per arribar aviat á puesto.

O sinó, preguntínho al comte, que 'ls en sabrá donar rahó.

A pesar de ser coix, observin com rara es la crisis en la qual l'home no arreplega alguna cartera. Veritat es que no mira gayre prim y lo mateix agafa l'una que l'altra.

En poch temps ha sigut ministre de quatre cosas: de Gobernació, d'Instrucció, de Foment y ara de Gracia y Justicia.

D' aixó últim, de justicia, no sé cóm está.

En quant á gracia, 'n té per vendre. Perque, mirin que cassar las carteras ab tanta faciilitat...

NAVARRO REVERTER

Si á n' aquest senyor li haguessin donat un panderero en lloch de donarli el ministeri d'Hisenda, ara seria ocasió d'exclamar:

—¡En buenas manos está el panderero! Perteneix á la rassa dels tranquils, y, com á tal, ja ha anunciat que porta grans projectes y que segurament, en el caso más feliz—que deyan els prospectos de la lotería d'Hamburgo—salvará la Hisenda.

No es que nosaltres ho duptém, pero, tractantse d'un geni financer com el Sr. Navarro Reverter, avans de créureho ho volém veure.

Per espaterrar á la galeria, apenas acabava de pendre possessió del càrrech, ja parlava dels nous presupuestos y fins deya que 'ls tenia mitj comensats...

Y aixó qu' es valenciá. ¡Ves si arriba á ser andalusí!

LÓPEZ DÁVILA

L'altre López, el nebot del tí, necessitava un ministre de la Gobernació bo y barato, y ¿á quí acudir que com el senyor Dávila possehis en gran tan alt las dugas condicions?

Es fill de la terra de las pansas, orador, advocat y una pila d'altres cosas...

Pero á més d'aixó, es amich particular del senyor López Dominguez.

Y segons notícias, el mérit que més li ha valgut pera arribar al ministeri es aquest.

AMALI GIMENO

¡Ex!... Ex-republicá, metge de molta anomenada y viu com una centella.

L'han colocat en el ministeri d'Instrucció Pública, y trobo que han fet molt bé.

Es aquest el millor lloch pera procurar l'establiment d'una càtedra destinada á la ensenyansa de la consecüencia.

El ministre, en els ratos que tingués vagatius, podria deixars'hi caure.

Y potser encare aprendria alguna cosa.

GARCIA PRIETO

Oficialment es el ministre de Foment, pero ell, en el seno de l'amistat, ho nega.

—Jo—diu que diu—aquí no soch ministre de res. He vingut al Govern en representació del meu sogre, el Sr. Montero Rios, y tot lo demés son infundis y ganas d'enrahonar.

Per lo tant, callém y passém al últim de la collecció.

ALVARADO

No sé si s'ha embarcat may, pero interinament es ministre de Marina. Veritat es que, per la feyna que'l càrrech deu donar...

El senyor Alvarado, com en Gimeno, l'Abarzuza, l'Aura Boronat, en Celleruelo y tants altres, procedeix d'aquella colivada de republicans que foren els amichs predilectes de don Emili Castelar, el gran orador.

Y lo mateix qu'ells, á pesar del seu republicanisme, cap inconvenient ha tingut en servir á la monarquia... per la part de mar.

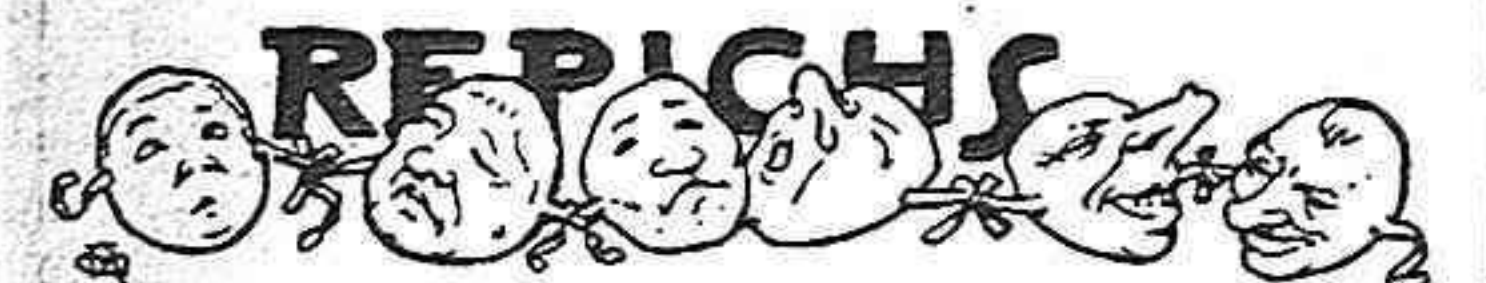
Aixó demostra la classe de republicans que criava don Emili, de qui ja l'any 1864 deya un escriptor satírich que'l coneixia molt bé:

«Es demócrata y moral, pone al pueblo en movimiento su elocuencia original, y haría un gran general... pero dentro de un convento.»

El sastrer coneixia el panyo.

Y d'aquell panyo n'han sortit aquests retalls.

FANTÁSTICH

A s'ha fallat la causa de la porqueria y tots ó casi tots els que contribuiren als escándols que ha posat de relleu la estafa del Cantinero, han sigut absolts.

La espasa de la justicia hauria d'esser substituïda per uns molls. Aixís potser agafaria certas cosas que no 's poden tocar ab els dits.

S'atribuixen á n'en Romanones las següents declaracions:

«He de profesar todo el respeto y consideración á la Iglesia y al clero católico, por su propia naturaleza y por el fin que están ambos llamados á desempeñar.»

Com á comensament de desarrollo del programa democrátich y laich del actual govern, no está gens malament aquesta declaració.

Al primer pas que dona, ja coixeja.

En Moret tenia rahó quan deya y repetia que tenia el decret de dissolució.

Es molta veritat, y ara s'ha vist. Tenia realment el decret de dissolució. Pero no el decret de dissolució de las Corts, sino el decret de dissolució d'en Moret.

Y més dissolt de lo que ha quedat!... Ni un bolado dintre de un vas d'aygua.

El nou ministre d'Instrucció ha declarat que una de las cosas que fomentará ab més empenyo es l'afició á la música.

Ben pensat. Aixís, tirant per filarmónichs, ab l'espinquet que aquí tenim, cada mitj dia y cada vespre podrém cantá els gois de Sant Prim.

A causa de la bomba d'en Morral, en Romanones va caure del govern. Y, ab tot, algunas senmanas després, tornava á

pujarhi, en calitat de ministre de Gracia y Justicia. Ministre de Gracia havia de ser precisament, perque la cosa 'n té molt de graciosa, encare que tingui molt poquet de justa.

Quan fou mort el combregaren. Aixó vol dir qu'en Moret va esperar á ser fora del govern pera donar á conèixer el seu programa de reformas democráticas.

Un concell, Sr. Moret. Aqueix programa tan bonich pot ferlo servir pera embolicar la Lley de Jurisdiccions.

Visiones de cessant. En Moret, als pochos días de haver caygut, va dir la següent frase:

—El gobierno y nosotros somos los lados de un ángulo que van ensanchándose y por tanto alejándose cada vez más. No puede haber nada común entre los que se apartan.

¿No es veritat que la figura del ángul sugereix la imatge de una boca oberta?

Donchs aixís s'ha quedat en Moret, desde que ha sortit del ministeri: ab tres pams de boca oberta.

S'atribuixen al nou govern una idea colossal: la de concedir el tercer entorxat al general Weyler. Difícil es saber si aquesta idea 's podrà realisar. Tot depén de que'l favorecent, que, com sab tothom, es un home molt equanimós, trobi un tercer entorxat venturer en qualsevol casa d'empenyos.

Diu qu'en Maura, en el seu retiro de Mallorca, passa moltas horas pintant.

¿Qué pinta? Del cert no ho sé; més tractanse d'un polítich tan carronya, deurá pintar lo de sempre; la cigonya.

El Sr. Alvarado no volia acceptar la cartera de Marina, alegant la seva ignorancia de las cosas del ram.

Pero 'l general López Dominguez va obligarlo, entaulantse entre 'ls dos el següent diálech:

—¿No s'ha embarcat alguna vegada, Sr. Alvarado?

—No, senyor; may.

—Pero ¿sab de nadar?

—Y qué haig de saber!... Es á dir, m'ho figuro, perque 'l fet es que no ho he probat may.

Gran contrarietat d'en López Dominguez, qui al fi, iluminat per una idea súbita, li diu:

—Pero de cobrar la nómina creu que 'n sabrá?

—Ah, lo qu' es d'aixó, sí, senyor.

—Donchs no 'n parlem més, que ab aixó sols ja 'n té prou pera ser un bon ministre de Marina

Un dels nous ministres que més m'espanta es el de Hisenda.

M'espanta per ser ell l'encarregat de acabarnos els quartos.

Y m'attera hasta pel seu apellido. ¡Navarrorreverter! Un nom que sembla que serri. ¡Uf, quína esgarriñansa!

Una momia lliberal que s'ha queixat amargament perque en la solució de l'última crisis no 'l han tinguda en compte pera res: el Marqués de la Vega de Armijo.

¡Pobre avil! Y fins assegurán que diu á tothom qui vol sentirlo, que n'está molt ressentit.

Pera treureli el dolor, no li haurá més remey que ferli unas bonas fregas y tracladarlo al llit. ¡Qué descansi!

Un pare jesuïta va seguint alguns pobles del Penedés y procurant establir en ells sindicats agrícolas, á estil dels antics gremis, que s'avinguin á posarse baix la direcció y l'amparo dels Loyolas.

D' aixó 'n diu aquell fulano: Socialisme cristiá. Nosaltres, en cambi, 'n dirém: Afany de dominació; febre explotadora.

Perque, si prosperava el plan que 's porta aquell ensotanat ab la seva propaganda, prompte tots els vinyats de la comarca quedarian convertits en la gran Vinya del Senyor. Els treballadors la cultivarian y els ganduls la veremarian... y á cobrar á la gloria!

Després de barrejar molts noms, al últim ha sigut nomenat governador de Barcelona el Sr. Manzano.

Per cosas extranyas el nostre país. No sabia ningú quí s'havia de menjar la poma, y al últim se la menja la pomera.

Á LO INSERTAT EN L'ÚLTIM NÚMERO

- 1.ª XARADA.—Mo-li-ne-ra. 2.ª MUDANSA.—Monja—Menja. 3.ª LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Camilet. 4.ª CONVERSA.—Miquel. 5.ª GEOGRÁFICH.—Per magranas los magraners.

Han endevinat totas ó part de las solucions corresponents al número anterior, els caballers: F. Mascort Marqués, Miquel Roca, A. Vallverdú, P. S. F., Josepet de Poboleda, L. Llenas, Un Brincayre, J. Estruch, J. Pujolá Riu, Salvador Delmont, V. Epi, Pau de las Calsas curtas, A. Monclús (Musclús), E. Reig (Llatarola), Sisquet del Perche, R. Macays, J. Valls, Camilet el Visa, y Comte de la Verola.

NOTA.—La solució de la Tarjeta de la senmana passada es Girassol, y no Clara Sol com se posá per errada de caixa.

XARADA

UN BALL DE MÀSCARAS Com succeeix dos-quart volta que 's fá un ball d'aquesta mens, está plé lo saló de

XANFAINA DEL DIA

Anar per llana...

Don Segis movia el papu...

Y el papu 'l va xarpá á n' ell.

bellas y elegants disfressas. Entre totes las que hi ha s'hi destaca una nineta molt senzilla y molt total, disfressada de pajesa, que no gosa emprendre als joves ni fé, ab cap d'ells, la brometa. Per fi, després de molt rato, al bras d'un jove 's repenja, y aquest li fá 'l desentés mostrantli sa indiferencia. Sembla que li prima-dos anar ab eixa nineta, hasta qu'ella, coneixentho, de son bras se li despenja y resta altra cop plantada com una estátua de pedra, ell riu y ella vergonyosa s'apreta la dos-hu-terza. Al veure eix despreci, 's posa á riure la concurrència d'aquell l'ubit ball de máscaras; ¡qué de máscaras!... ¡de bestias! Confosa y avergonyida, se'n va la nineta aquella á buscar protecció á un altre lloch, ja que allí se li nega. Ja 's coneix que cap tres-dos embrutá may sa conciencia. ¡Ja 's coneix, ja, qu' es honrada que així tothom la desprecia. Si hagués estat com las altres desvergonyida, indecenta, també fóra agasatjada tant ó millor que una reyna, perquè es moneda corrent avuy en nostre planeta veurers de tothom befada la noble y santa puresa y agasatjada en extrem l'abominable indecencia.

F. CARRERAS P.

ANAGRAMA

—¡Grandíssim! Ja t'he atrapat No'n fa poch de temps que t'y t'atrapo festejant [busco, ab la Quima.

—T'asseguro, que no fém cap mal.

—Ah, ¿no?

A mí, sí.

—Per menys d'un duro, que t'planto.

—¡Que tanta tot! Clávali 'ls cinch dits al busto. —Té. Aquí ara te 'ls clavo jo, y ves si t' total del susto; que ab éll prou que 'l trobaré sense buscarlo.

(Ell)—Te juro, que m'la pagarás aquesta. —Quan vulgas; al «Dios Neptu vaig ara á comprar total, [no en tornant... cobrarás, curro.

J. CONSOM VEXAM

CONVERSA

—Coneixes aquest que ara ha passat?

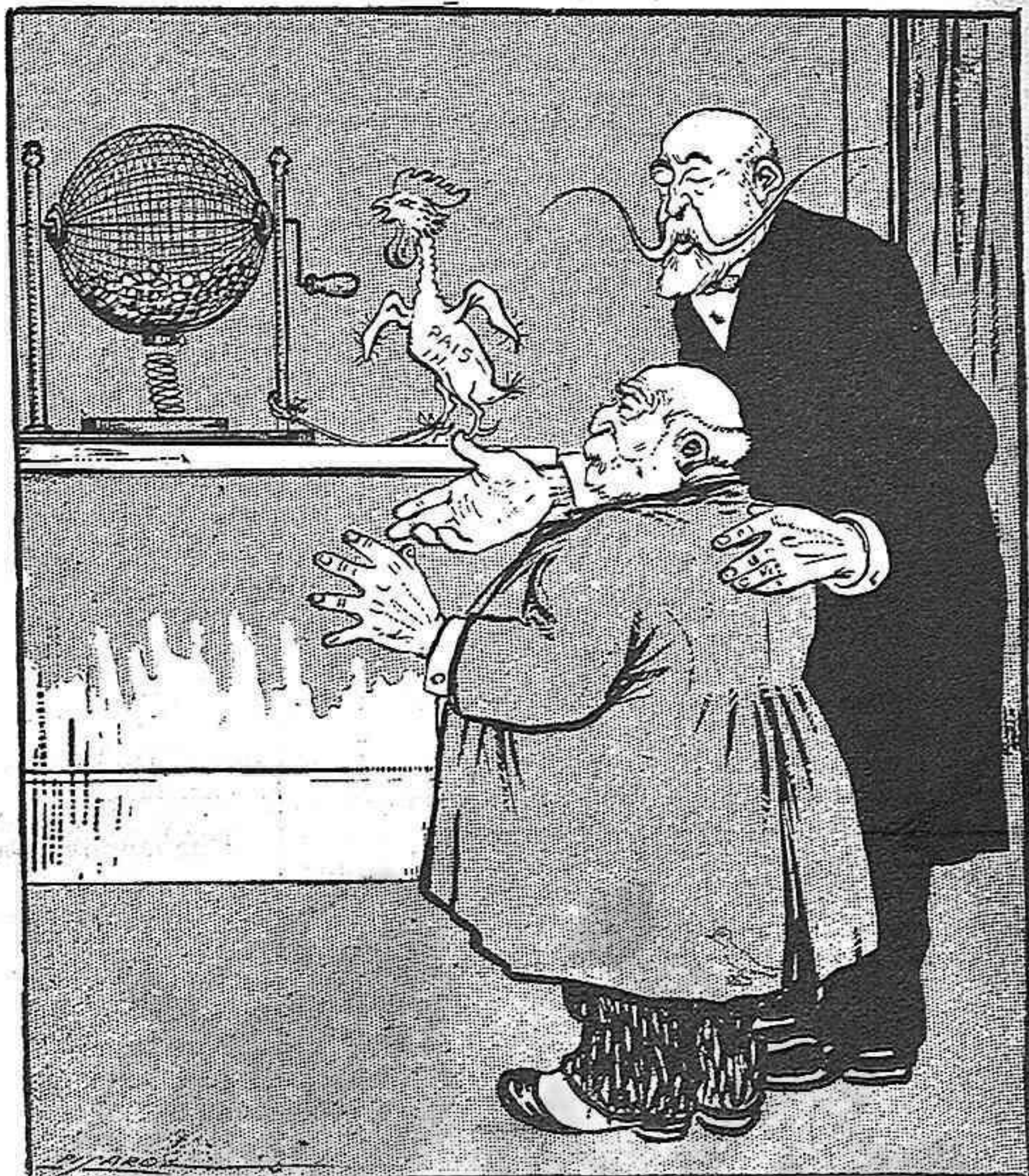
—Ves, preguntali. —No cal preguntarli, que ja ho hem dit entre tots dos.

DOS DE L'HOSTIA

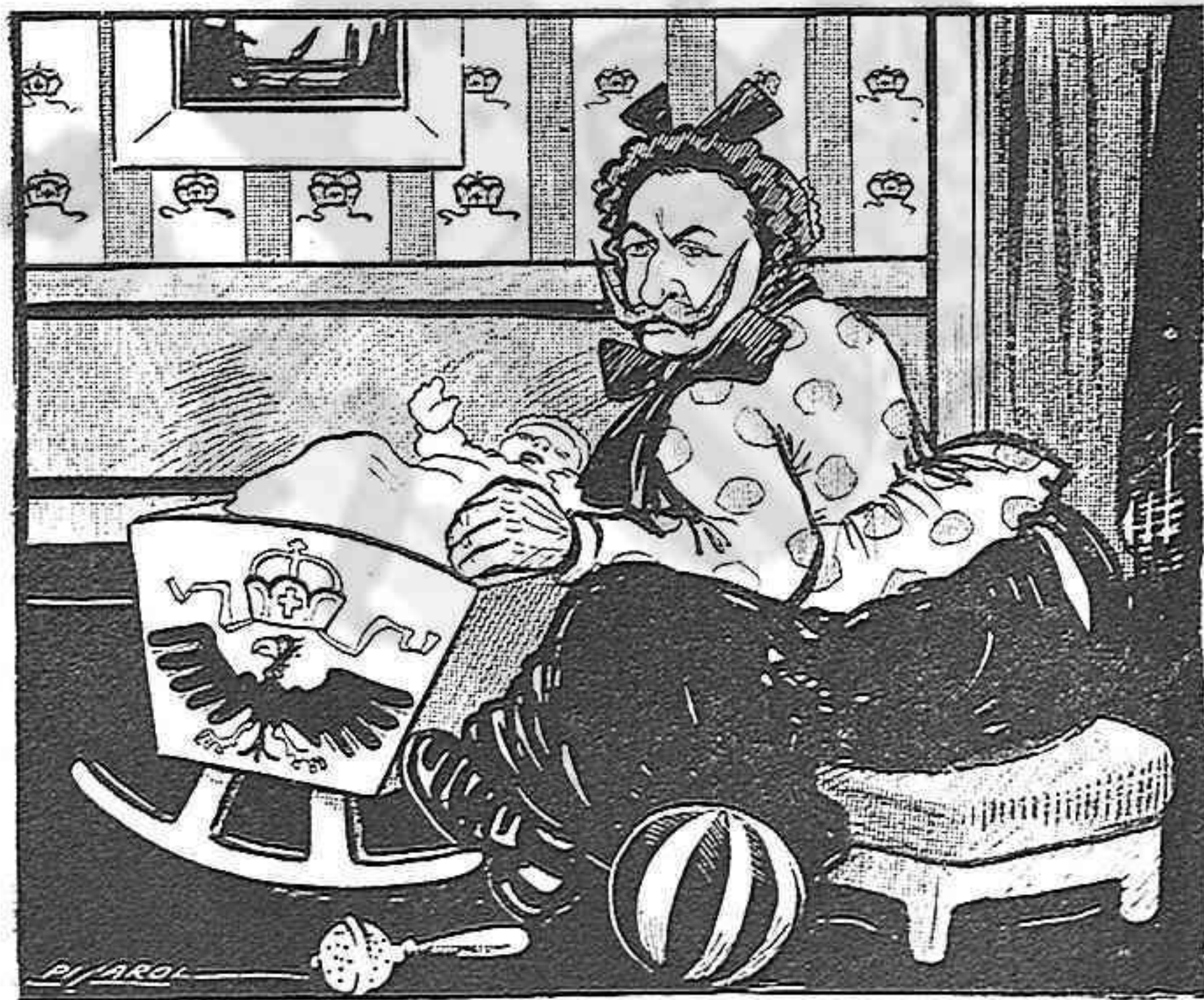
LOGOGRIFO NUMÉRIC

- 1 2 3 4 5 6 7 8 9.—Població catalana.
5 9 7 8 6 8 6 2.—Poble catalá.
5 9 7 7 6 7 9.—Carrer de Barcelona.
4 7 9 5 3 9.—Ex-villa catalana.
1 3 6 7 9.—Poble catalá.
5 6 7 9.—Carrer de Barcelona.
8 9 7.—Verí.
7 6.—Musical.
9.—Vocal.

LUIS TORNÉ RIBÓ

—Vaja, señor López Dominguez, jo 'm retiro. Continuhi vosté la rifada.

El kaiser Guillém ja es avi. ¡Vaya un mareig se li esperal... El poble, armantli rahóns; el petit nét, fent rareas.

TARGETA

GLOSARI

Formar ab aquestas lletres degudament combinadas el títul de una comedia catalana.

JOAN VALLÉS

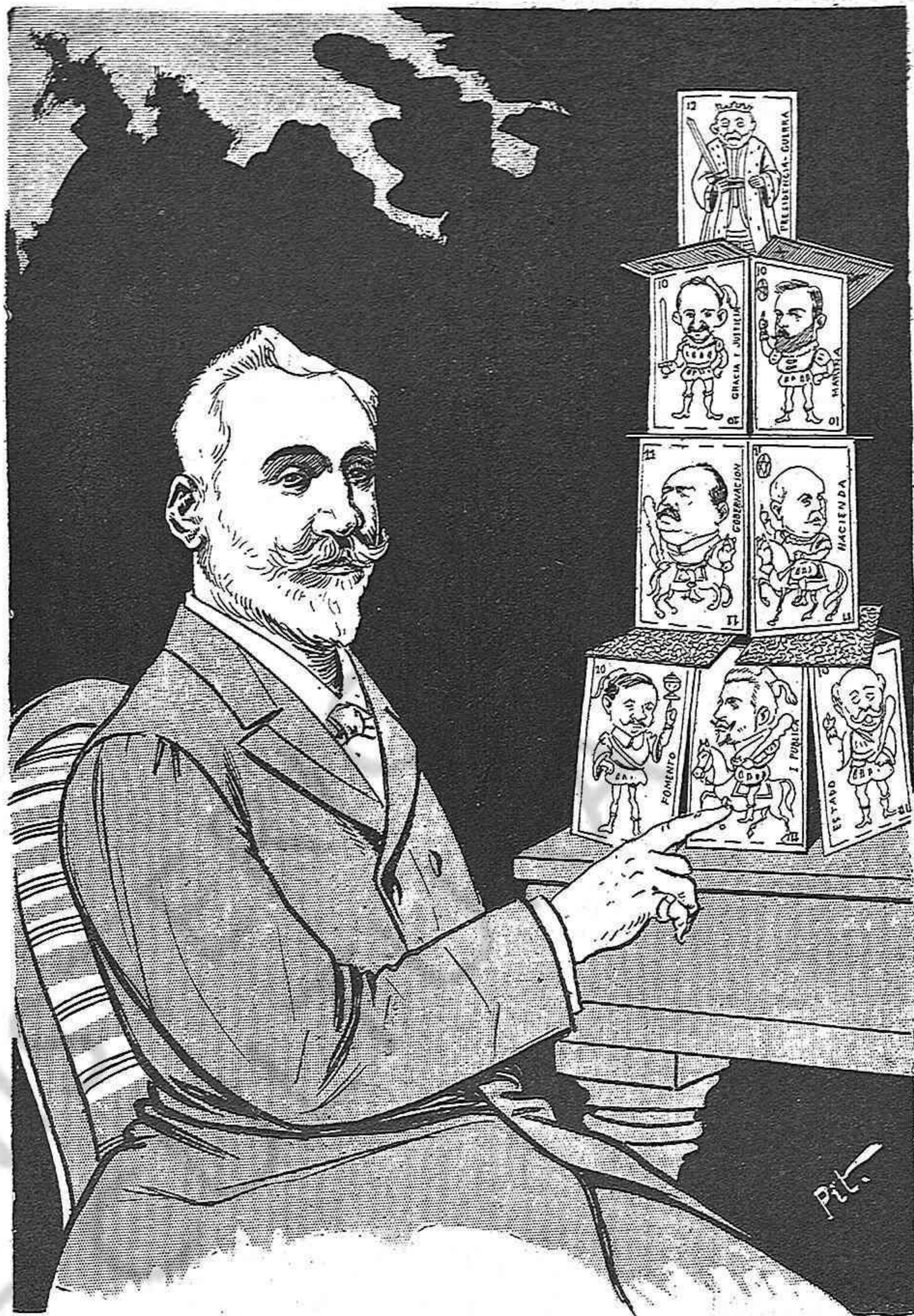
GEROGLÍFICH

X

La Dida

CARLOS SOLER

Lo que diu en Maura

—¿Veuen? Aquí tenen vostés un castell, que 'l día que se m'ocurreixi tussir una mica fort, ¡cataplúm! ¡a terra!... Pero, primer passém l'estiu. ¡S'hi está tan bé á Mallorca, ab aquesta fresca!

EPIGRAMAS

—¿Que m'dareu una cervesa?— va dir en Pí al taberner; y aquest respongué ab llestesa: —Dispensam, pró no pot ser. —Que aixó 'm digueu vos á mí... —Crech que no t'ha d'extranyar que no te la dongui, Pí; porque jo las faig pagar.

Per dir que arrós va menjar ab colóm, en Pijoan, ho procura disfressar y á tots diu que 's va atipar d'arrós ab Esperit Sant.

Va preguntar l'altre día l'hereuet de ca'n Tomás: —¿Qu'és lo que á totes las donas els hi acostuma á picar? De moment restaren muts tant en Pep com en Marsal; pero, al fi, digué 'l primer: —Per mí... la curiositat.

MANEL NOEL

—¿Qué farías, tú, Glascar, si trayessis la primera? —Ay jo t'flich, á la carrera me'n aniría á cobrar.

A. CARARACH

Un fuster molt gatamaula, qu' es casat ab la Paula, al billar ahí á la nit l'atrevit se la va jugar per taula.

FELIONS PETIT

Jugavan l'Ambrós y en Pere, y aquest últim va guanyar porque diu que 's va amagar el rey d'oro á la pitrera. Y posantse dret l'Ambrós li va dir tot enfadat: —Pots ben dir que m'has guanyat porque tens un rey al cos.

ANDREU FRANCÉS

ACUDITS

Nota de un prospecte: «ANTIGUA TOCNERIA DE LA VIUDA PUIG. »En Joan Riu, gendre y successor, continuará el negoci, procurant complaure á la numerosa clientela. »Els seus pernills en res desdirán dels pernills de la seva sogra.»

Un advocat defensant á un reo culpable de robo y assassinat empleava aquestos arguments: «Aquell home, ditxosament tret del món, es més que segur que hauria gastat la seva fortuna ab tota mena de vicis.

»Se dirá que ademés, el meu pobre defensat, va matar á un noy. Sí, senyors; pero va ferho pera lliurar-lo de las amarguras de la vida.

»En una paraula, si 's mira á fondo la qüestió, 's veurá que va obrar tan sols en benefici dels eliminats.

»Y si després va obrir la caixa y 's va quedar ab uns quants bitllets de banch, sigué sols pera pagar-se 'l treball que s'havía pres pera procurar el bé de una familia.»

CORRESPONDENCIA

Caballers: Noy Tendre, Salvador Delmont, Xurrueta de la Rectoria, Pau Quimeras, Sisquet del Perche, Comte de la Verola, V. Epi, Miquel Roca, A. Vallverdú, Cerrámica Bagurense, J. López Comas y La Maria y 'l Pe pet: Han fet feyna inútil.

Caballers: J. Maimó, Un Barbé, Salta tauells, R. Ribó y Canal, J. Fages Canals, Mariano Llop, Pau de las calsas curtas, James Well: S'utilizará alguna coseta.

Caballers: Ll. Carreter: No 's poden aprofitar més que 'ls quatre primers versos.—S. M. (Cornellá): No té prou interés.—Tonto Bonifacio: Juraríam que no va entendre be lo que diguerem.—R. Solé: Bunyol ja ho es, pero no 'ns el menjarém pas.—J. Cap: Home, gracias per la noticia.

—Manel Noel: Está molt bé.—M. Branera: Es molt incorrecte, y com á tal va de dret á la panera.—Pep del Pi: Si no tingué tants ripis encare potser l'aprofitaríam.

—A. Admetller: Si es broma puede pasar... pero fora de LA CAMPANA. No 'ns hi hiquém nosaltres en cosas de matrimonis.—E. Vilaret: Gracias, especialment pel sonet. En quant al epigrama, resulta un xich sobant.—Andresito: El plorat amich mereix el recort de tots els que 'l coneguerem y l'estimavam. Procurarém, per lo tant, donar scullida al que li dedica vosté.—J. I. (Sabadell).—F. V. (Sampedor): Per falta d'espys no podem fer mérit de las sevas cartas. Veurém la senmana entrant.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olim, número 8

Tinta Ch. Lorilleux y C.